

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/34/2015
Identifikačné číslo spisu: 1111207125
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1111207125.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: W4, s.r.o., so sídlom Blagoevova 9, Bratislava, IČO: 44 015 232, zastúpeného Advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN, s.r.o., so sídlom Dunajská 18, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/17980-122977/2010/991031-r zo dňa 10. decembra 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/89/2011-122 zo dňa 04. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/89/2011-122 zo dňa 04. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. I/222/17980-122977/2010/991031-r zo dňa 10. decembra 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava V č. 604/230/120915/10/Avar zo dňa 24. augusta 2010, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2008 vo výške 74 901,02 € a určil mu vlastnú daňovú povinnosť vo výške 7561,24 €.

Súd prvého stupňa konštatoval, že rozhodnutie žalovaného bolo dostatočne odôvodnené, keď tento venoval náležitú pozornosť aj odpovediam na námietky žalobcu, ktoré v konečnom dôsledku neboli spôsobilé vyvrátiť záver o neuskutočnení zdaniteľného plnenia. Ďalej uviedol, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Doplnil, že žalovaný

správne zistil skutkový stav a vyvodil správny právny záver. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom.

Vyslovil, že v konaní bolo preukázané, že žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane za kontrolované zdaňovacie obdobie september 2008 v sume 74 901,02 € za nákup tovaru z faktúr č. 22/09/2008/01, č. 26/09/2008/02 a č. 30/09/2008/01 dodávateľa HELPACK, spol. s r.o. Dodal, že správca dane spoločnosti HELPACK, spol. s r.o. vykonal výsluch p. E. bývalého konateľa spoločnosti HELPACK, spol. s r.o., prostredníctvom ktorého bolo zistené a preukázané, že spoločnosť HELPACK, spol. s r.o. nevyhotovila vyššie citované faktúry, neuskutočnila dodávky tovarov, nemala skladové priestory, prepravu nikto nevykonal, keďže tovar nebol dodaný a s vyfakturovaným tovarom spoločnosť HELPACK, spol. s r.o. nikdy neobchodovala. Následne uviedol, že pokiaľ si platiteľ dane uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Preto sa súd prvého stupňa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia pre vyššie uvedeného dodávateľa sa uskutočnili. Vyslovil, že žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“).

Nestotožnil sa s námietkou žalobcu vznesenou v odvolaní, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený. Uviedol, že v danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ dane uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že výsluch svedka p. E. nebol vykonaný zákonným spôsobom, nakoľko nebol prítomný pri tomto výsluchu, uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobcu upovedomil správca dane o vypočutí, zároveň bolo toto upovedomenie zaslané e-mailovou poštou splnomocnenej zástupkyňi žalobcu, avšak žalobca sa napriek prevzatému upovedomeniu o vypočutí svedka tohto nezúčastnil bez ospravedlnenia.

Ďalej konštatoval, že správca dane, ako aj žalovaný, sa vysporiadal aj s otázkou vypočutia svedka p. E., nakoľko ako vyplývalo z administratívneho spisu, daňový subjekt nemal vedomosť, o akého svedka ide a správne vyhodnotil, že tento dôkaz by nemal vplyv na výsledok zistenia správcu dane. Doplnil, že čestné prehlásenie svedka p. E. nepreukazuje konkrétne dodávky predmetných fakturovaných tovarov a nie je spôsobilé priniesť vo veci priaznivejšie rozhodnutie.

Ohľadom námietky týkajúcej sa neuznania čiastočnej platby v sume 17 094,87 € (515 000 Sk) na účet spoločnosti HELPACK, spol. s r.o. uviedol, že ani tento výpis z účtu nepreukazuje, že k dodaniu predmetného fakturovaného tovaru skutočne došlo, nakoľko nepreukazuje, že ide o platbu za niektorú z predmetných faktúr, keďže výška sumy nezodpovedá ani jednej z predmetných faktúr. Napokon pre splnenie podmienok na odpočet DPH v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“) nie je úhrada faktúr, ale skutočné uskutočnenie zdaniteľného plnenia, teda reálne dodanie tovaru.

Na to uviedol, že z administratívneho spisu zistil správnosť tvrdenia správcu dane ohľadne dodávky tovaru vyfakturovanej žalobcom faktúrou č. 08-09-003 pre ukrajinskú spoločnosť TOV „VKP“ METALEX, Užhorod, že žalobca nepreukázal vývoz tovaru na Ukrajinu hodnoverným spôsobom. K tvrdeniam správcu dane, ktoré uviedol v rozhodnutí na základe šetrení u užhorodského colného úradu a nadväzujúceho šetrenia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ako vyplýva z administratívneho spisu, sa žalobca nevyjadril.

Ku námietkam, týkajúcim sa žalobcom vystavených faktúr č. 08-09-007 zo dňa 23. septembra 2008 a č. 08-09-009 zo dňa 29. septembra 2008 za dodávky tovaru pre bulharského odberateľa DAJAMAND s.r.o. v celkovej výške 295 944,23 € (8 915 616 Sk), uviedol, že správca dane na základe medzinárodnej výmeny daňovej informácie zistil, že nadobúdateľ tovaru spoločnosť DAJAMAND s.r.o. nebola nikdy

registrovaná ako platiteľ DPH a v čase dodávky tovaru svoje ekonomické aktivity ukončila (vykonávané do 01. júna 2008), teda žalobca nepreukázal dodanie tovaru do iného členského štátu. Na základe tohto zistenia súd prvého stupňa uviedol, že nedošlo k porušeniu čl. 138 smernice Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica“).

Doplnil, že žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu a ani v žalobe nenamietal dĺžku daňového konania, preto na vznesenú námietku žalobcom neprihliadol s poukazom na § 250j ods. 1 OSP v spojení s § 250b ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného č. I/222/17980-122977/2010/991031-r zo dňa 10. decembra 2010 a rozhodnutie Daňového úradu Bratislava V č. 604/230/120915/10/Avar zo dňa 24. augusta 2010 a vec vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

V podanom odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, keď tento podľa žalobcu nesprávne právne posúdil otázku dôkazného bremena v daňovom konaní. Za prekonaný označil výklad zákona č. 511/1992 Zb., že jediný kto v daňovom konaní nesie dôkazné bremeno a núdzu je daňový subjekt. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2010, v zmysle ktorého je dôkazné bremeno obmedzené len tým, čo je z dokladov obvyklé zaobstarávať v obchodnom styku s ohľadom na obvyklú opatrnosť. Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011, v ktorom tento vyslovil, že daňový subjekt vyčerpá dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia a má k tomu faktúru, pričom na preukázanie opaku nesie bremeno a núdzu správca dane. Rovnako tak dal do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 153/07, podľa ktorého daňovému subjektu má byť poskytnutá dostatočná a rozumná možnosť uplatniť vplyv na priebeh a výsledok konania, ako aj rozhodnutie Európskeho súdneho dvora C-80/11 Mahagében, z ktorého plynie záver, že dôkazné bremeno daňového subjektu končí tam, kde končí jeho pôsobenie v obchodnom reťazci, a teda nezodpovedá za nezrovnalosti ani porušenie daňových povinností u jeho dodávateľa ani odberateľa.

Zdôraznil, že v tomto rozsahu žalobca dôkazné bremeno v daňovom konaní uniesol, teda preukázal, že dohodol a odobral od dodávateľa HELPACK, spol. s r.o. tovar, o čom svedčí podpis konateľa dodávateľa p. E. na dodacích dokladoch, vyhlásenia svedkov obchodu p. E. a p. H. a zistenia daňového úradu z protokolu kontroly dane z príjmu v podaní zo dňa 09. júna 2011. Zároveň mal za to, že preukázal, že tovar reálne existoval, čo dokladuje evidencia skladových zásob a vzorky zostatkov tovaru, ako aj, že platba za plnenie bola vykonaná, čo preukazujú výdavkové doklady. Súčasne tvrdil, že preukázal aj skutočnosť, že tovar bol vyvezený, a to prostredníctvom colného skladu, čo preukazujú právoplatné JCD a potvrdenie colných orgánov v rámci vnútornej kontroly.

Následne namietal, že žalobca navrhol dokazovanie výsluchom svedkov, ktorí podali čestné vyhlásenia, pričom zdôraznil, že p. E. a p. H. boli svedkami obchodu s tovarom, preto očakával vykonanie výsluchu. Mal za to, že zákon č. 511/1992 Zb. na rozdiel od § 120 ods. 1 OSP neumožňuje konajúcemu orgánu rozhodnúť, či niektoré dôkazy vykoná alebo nie, teda pokiaľ má pochybnosti, je podľa žalobcu povinný dôkaz vykonať.

Zároveň žalovanému vyčítal nesprávnosť postupu, keď v rámci dokazovania vychádzal len zo zmenenej výpovede konateľa dodávateľa p. E., ktorý počas trestného stíhania vyhlásil, že jeho spoločnosť HELPACK, spol. s r.o. so žalobcom nikdy neobchodovala a nikdy od neho neprijala žiadnu platbu. Zdôraznil, že svedok v predchádzajúcej výpovedi obchodovanie potvrdil, ako aj podpísanie faktúr a

dodacích dokladov.

Súčasne namietal, že v konaní došlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred správnym orgánom. Túto vadu videl v tom, že žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s odvolacím dôvodom nevykonania dôkazov v prospech žalobcu na základe § 47 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., a to výsluchu svedka p. E. a písomznaleckého posudku na podpis p. E. na faktúrach a dodacích dokladoch. Dodal, že nesúhlasí so závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k vzneseným žalobným námietkam, keď tento dospel k záveru, že výsluch svedka nebol potrebný. Zároveň videl pochybenie súdu prvého stupňa v tom, že na otázku písomznaleckého posudku nereagoval vôbec.

Rovnako tak mal za to, že krajský súd dospel v konaní k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď označil za správne napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktoré však podľa žalobcu nie je preskúmateľné ani dostatočne odôvodnené. Taktiež sa nestotožnil s názorom žalovaného, ktorý rozsudok Okresného súdu Brezno v trestnej veci proti svedkovi p. E. označil za dokument, ktorý sa netýka tohto zdaňovacieho obdobia a výpis z účtu žalobcu o zaplatení 17 094,87 € (515 000 Sk) vnímal len ako dokument, z ktorého nevyplýva, že platba sa týka tohto zdaňovacieho obdobia. Tvrdil, že rozsudok Okresného súdu Brezno preukazuje, že spoločnosť HELPACK, spol. s r.o. obchodovala so žalobcom a výpis z účtu preukazuje, že spoločnosť HELPACK, spol. s r.o. prijala platbu od žalobcu.

Ďalej namietal, že súd nesprávne vyhodnotil námietku žalobcu o nezákonnosti vykonania výsluchu konateľa dodávateľa p. E.. Vadu rozhodnutia videl v tom, že správca dane nemal vec uzavrieť len na základe výsluchu svedka E. bez konfrontácie so žalobcom v otázkach, ktoré sa stali po výsluchu tohto svedka v konaní kľúčovými.

Za nesprávny pokladal aj záver súdu prvého stupňa o dodržaní lehoty trvania daňovej kontroly. Uviedol, že konkrétny dôvod jej prekročenia nastal pri žiadosti správcu dane o predĺženie lehoty. Tvrdil, že správca dane požiadal o jej predĺženie neskoro, v dôsledku čoho lehota uplynula a v takom čase už nemôže byť predĺžená. Doplnil, že od momentu prekročenia lehoty sa stal protokol nezákonným dôkazom.

V závere odvolania poukázal na znenie čl. 138 smernice, podľa ktorého vzniká nárok na oslobodenie od DPH pri dodaní osobe registrovanej na DPH alebo osobe takto vystupujúcej na rozdiel od znenia § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., podľa ktorého vzniká nárok na oslobodenie od DPH pri dodaní osobe registrovanej na DPH. Zároveň uviedol, že smernica splnomocnila členské štáty len na stanovenie podmienok t.j. bližšiu špecifikáciu pravidla, nie na širšie zasahovanie do zásady neutrality, než to stanovila EÚ po dlhodobom vyvažovaní jednotlivých princípov európskeho práva. Odvolával sa na rozhodnutie SDEÚ vo veci C-587/10 VSTR, v ktorom súd vyslovil, že nemecký zákon stanovujúci, že oslobodený je len prípad, kedy odberateľ je identifikovaný pre DPH v členskom štáte, je v rozpore so smernicou. Nakoľko slovenský predpis je rovnaký, podľa žalobcu nie je dôvod pre opačný právny záver.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil. Mal za to, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil právnu stránku veci a dôkladne sa vecou zaoberal. Vyjadril sa ku vzneseným odvolacím námietkam žalobcu. K námietkam týkajúcim sa ústneho pojednávania so svedkom p. E. ohľadne prešetrenia uskutočnenia zdaniteľných obchodov spoločnosťou HELPACK, spol. s r.o., uviedol, že správca dane - Daňový úrad Brezno zaslal žalobcovi upovedomenie č. 652/320/19017/2010/Stra o vypočutí svedka v zmysle § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., aby daňový subjekt - žalobca mohol klásť svedkovi otázky, pričom predmetné upovedomenie bolo zaslané aj e-mailovou poštou splnomocnenej zástupkyňi žalobcu. Žalobca sa však bez ospravedlnenia uvedeného vypočutia svedka nezúčastnil, čím nevyužil svoje právo klásť svedkovi otázky týkajúce sa sporného dodania tovaru.

Následne uviedol, že nie je možné akceptovať ani písomné čestné prehlásenie p. E., nakoľko správcovi dane ani žalovanému neboli predložené objektívne doklady o skutočnosti, kto je p. E., či bol

zamestnancom spoločnosti HELPACK, spol. s r.o. alebo zamestnancom žalobcu, či bola za neho odvádzaná daň zo mzdy, z akého dôvodu mal byť účastníkom obchodných transakcií.

Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa žalobcom vystavených faktúr č. 08-09-007 zo dňa 23. septembra 2008 a č. 08-09-009 zo dňa 29. septembra 2008 za dodávku tovaru - detské čistiace a vlhčené utierky pre bulharského odberateľa DAJAMAND, s.r.o. v celkovej výške 295 944,23 € (8 915 616 Sk) sa stotožnil s názorom súdu uvedeným v napadnutom rozsudku, že správca dane zistil, že nadobúdateľ tovaru spoločnosť DAJAMAND, s.r.o. nebol registrovaný ako platiteľ DPH a v čase dodávky tovaru už nebol zdaniteľnou osobou, nakoľko ukončil ekonomické aktivity dňa 01. júna 2008. Uviedol, že správca dane svoje závery opieral o preverené objektívne skutočnosti týkajúce sa deklarovaneho intrakomunitárneho dodania tovaru žalobcom daňovou správou v Bulharsku, a teda neobstojí tvrdenie žalobcu, že správca dane neodôvodnene nebral do úvahy navrhnuté dôkazy - kópiu osvedčenia spoločnosti DAJAMAND, s.r.o., ktorá voči žalobcovi preukázateľne vystupovala ako platiteľ dane.

K tvrdeniu žalobcu, že správca dane neakceptoval čl. 138 smernice poznamenal, že túto Slovenská republika prevzala do zákona č. 222/2004 Z. z. Zdôraznil, že žalobca neuviedol, v ktorých ustanoveniach je podľa neho zákon č. 222/2004 Z. z. v rozpore s cit. smernicou.

Následne dal do pozornosti, že správca dane pri preverovaní vývozu tovaru na základe faktúry č. 08-09-003 pre spoločnosť TOV „VKP“ METALEX zistil, že táto faktúra, ktorá bola predložená na colnom úrade v Galante a tiež daňovému úradu sa nezhoduje s faktúrou, ktorá bola predložená na colnom úrade v Dobrej, kde boli vystavené tranzitné sprievodné doklady. Obe faktúry majú rovnaké č. 08-09-003, ale obsahujú rozdielne údaje (dátum vyhotovenia faktúry, odosielateľa a colnú hodnotu tovaru). Doplnil, že dané skutočnosti potvrdila aj ukrajinská colná správa, ktorá po prešetrení prípadu uviedla, že hygienické vlhčené utierky pre spoločnosť TOV „VKP“ MATLEX dovezené na Ukrajinu boli colne prejednané dňa 25. septembra 2008 na colnici v Užhorode na základe JCD č. 300060008/8/011059. Podľa dokladov predložených užhorodským colným orgánom faktúra bola vyhotovená dňa 19. augusta 2008, odosielateľom však bola firma Spektra LLC, USA a nie žalobca, deklarovaná colná hodnota bola 18 941,40 USD a nie suma uvádzaná žalobcom, a to 116 265,68 € (3 502 620 Sk), pričom k tomuto zisteniu správcu dane v nadväznosti na šetrenie žalovaného sa daňový subjekt v odvolaní nevyjadril. V nadväznosti na tieto zistené skutočnosti správcom dane žalovaný vyjadril súhlas so záverom súdu prvého stupňa, nakoľko žalobca nepreukázal vývoz deklarovaneho tovaru na Ukrajinu, a to z dôvodu, že vývoz tovaru musí byť preukázaný bez akýchkoľvek pochybností, avšak stanoviskom ukrajinskej strany bol vývoz predmetného tovaru žalobcom jednoznačne spochybný.

Ku námietke žalobcu týkajúcej sa neuznania čiastočnej platby v sume 17 094,87 € (515 000 Sk) na účet žalobcu, žalovaný uviedol, že pokladá za správny názor súdu, že ani tento výpis z účtu nepreukazuje, že k dodaniu predmetného fakturovaného tovaru skutočne došlo, nakoľko predmetný výpis preukazuje iba úhradu vyššie uvedenej sumy na účet žalobcu, nepreukazuje však, že ide o platbu za niektorú z predmetných faktúr, keďže výška sumy nezodpovedá ani jednej z týchto faktúr.

Ohľadom námietky žalobcu týkajúcej sa skutočnosti, že bývalý konateľ p. E. bol uznaný za vinného zo zločinu skrátene dane, sa žalovaný stotožnil s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v rozsudku sp. zn. 5Sžf/16/2012, že ide o námietku irelevantnú, pretože žalobca inými dôkazmi nepreukázal, že k dodaniu predmetného fakturovaného tovaru zo strany dodávateľa - žalobcu v kontrolovanom zdaňovacom období skutočne došlo.

Ďalej uviedol, že šetrením správca dane zistil, že žalobcovi nebol dodaný tovar deklarováný na vyššie cit. faktúrach, čo bolo následne aj preukázané nenaplnením zákonných podmienok uvedených v § 43 ods. 1 a § 47 zákona č. 222/2004 Z. z., kde bolo jednoznačne dokázané, že tento nákup tovaru nebol dodaný do iného členského štátu (Bulharska) a ani vyvezený na Ukrajinu, čím žalobca porušil § 49 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z. z..

Vyjadril súhlas s názorom súdu, ktorý v napadnutom rozsudku vyslovil, že žalobca nenamietal dĺžku

daňového konania ani počas kontroly, ani v odvolaní a ani v podanej žalobe, preto na vznesenú námietku neprihliadol. K odvolacej námietke, že protokol nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty konštatoval, že toto tvrdenie je nepravdivé a že zákonná lehota v zmysle § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. bola dodržaná. Ďalej uviedol, že prerušenie daňovej kontroly bolo v trvaní celkom 275 dní (260 + 15), z čoho vyplýva, že za obdobie prerušenia kontroly správca dane nemohol vykonávať žiadne úkony týkajúce sa daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie september 2008. Z uvedeného vyvodil, že keď sa od celkového času trvania kontroly, t.j. 595 dní odpočíta počet dní prerušenia kontroly, t.j. 275 dní, výsledkom je, že výkon daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie september 2008 trval celkom 320 dní, čo znamená, že správca dane dodržal zákonné lehoty uvedené v § 15 ods. 17 cit. zákona, keď uvedená kontrola trvala menej než 1 kalendárny rok.

V závere vyjadrenia konštatoval, že žalobca nepreložil ku kontrole nadmerného odpočtu relevantné dôkazy, ktoré by preukázali, že fakturovaný tovar bol dodaný dodávateľom uvedeným na faktúrach, čím nebola splnená základná podmienka potrebná na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z.. Dodávateľovi uvedenému na faktúrach nevznikla daňová povinnosť, pretože nebol preukázaný zdaniteľný obchod, ktorý je predmetom dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/17980-122977/2010/991031-r zo dňa 10. decembra 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 604/230/120915/10/Avar zo dňa 24. augusta 2010, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2008 vo výške 74 901,02 € a určil mu vlastnú daňovú povinnosť vo výške 7561,24 €.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných

skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

V každom členskom štáte EÚ platia dva právne poriadky a to právny poriadok členského štátu a právny poriadok Spoločenstva. Pritom právo Spoločenstva má aplikačnú prednosť pred národným právom. Túto skutočnosť odvodil Súdny dvor z čl. 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

Súdny dvor Európskej únie hovorí často o zásade výkladu národného práva v súlade so smernicou (pozri napr. Rozsudok SDEÚ z 10.04.1984, č.k. 14/83 vo veci Von Colson a Kamann, zbierka 1990, s. 01891, bod 26, rozsudok SDEÚ z 5.10.2004, C-397/01 vo veci Pfeiffer na. Zbierka 2004, I-088 35, bod 113). V intenciách tejto zásady musí aj súd členského štátu EÚ vykladať vnútroštátne právo s ohľadom na znenie a účel Smernice o DPH.

Podľa čl. 131 smernice oslobodenia od dane ustanovené v kapitolách 2 až 9 sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia Spoločenstva a v súlade s podmienkami, ktoré členské štáty stanovujú na účely zabezpečenia správneho a jednoznačného uplatňovania tohto oslobodenia od dane a na účely predchádzania akýmkoľvek možným daňovým únikom, vyhýbaniu sa dani alebo zneužitiu dane.

Podľa čl. 138 ods. 1 smernice členské štáty oslobodia od dane dodanie tovaru odoslaného alebo prepraveného do miesta určenia mimo ich územia, ale v rámci Spoločenstva predávajúcim, nadobúdateľom alebo na ich účet, uskutočnené pre inú zdaniteľnú osobu alebo nezdaniteľnú právnickú osobu konajúcu ako takú v inom členskom štáte, než je členský štát, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru začala.

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008. Z kontroly bol 29. júla 2010 vyhotovený protokol č.j.

604/321/113277/2010/KosP, ktorý bol so žalobcom prerokovaný aj doručený 18. augusta 2010. Z faktúr č. 08-09-007 zo dňa 23. septembra 2008 a č. 08-09-009 zo dňa 29. septembra 2008 vyplýva, že tieto boli vystavené za dodávku tovaru - detské čistiace a vlhčené utierky - pre odberateľa DAJAMAND s.r.o. so sídlom v Bulharsku, bez dane v celkovej sume 295.944,23 € (8.915.616,- Sk) v roku 2008. Platiteľ podal zároveň za zdaňovacie obdobie III. štvrt'rok 2008 súhrnný výkaz v ktorom bol uvedený bulharský nadobúdateľ tovaru. Na základe medzinárodnej výmeny daňovej informácie správca dane zistil, že uvedený nadobúdateľ tovaru nebol nikdy registrovaný ako platiteľ dane z pridanej hodnoty, hoci na predmetnej faktúre bolo uvedené jeho IČ DPH 175202337. Následne bolo vydané prvostupňové rozhodnutie č. 604/230/120915/10/Avar z 24. augusta 2010, ktoré na odvolanie žalobcu potvrdil žalovaný rozhodnutím č. I/222/17980-122977/2010/991031-r zo dňa 10. decembra 2010. Tieto rozhodnutia Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S/89/2011-81 zo dňa 16. októbra 2012 zrušil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Na to Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 8Sžf/16/2013 zo dňa 20. marca 2014 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/89/2011-81 zo dňa 16. októbra 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko odôvodnenie rozsudku krajského súdu nebolo v súlade s § 157 ods. 2 OSP.

V preskúvanom rozhodnutí č. I/222/17980-122977/2010/991031-r zo dňa 10. decembra 2010 žalovaný poukázal na transformáciu vyššie uvedeného článku smernice do ustanovenia § 43 zákona č. 222/2004 Z. z., ktorým zákonodarca ustanovil hmotnoprávne podmienky, na základe ktorých priznáva oslobodenie od DPH tak, že oslobodenie od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. V tejto súvislosti poukázal na to, že keďže daňový subjekt vierohodným spôsobom nepreukázal, že zákonom stanovené podmienky boli zo strany platiteľa splnené, postup správca dane pri nepriznaní fakturácie bez dane bol v súlade s platnými právnymi predpismi. K tvrdeniu daňového subjektu, že správca dane nesprávne vo svojom rozhodnutí aplikoval § 43 ods. 1 č. 222/2004 Z. z., keď mal v zmysle článku 7 ods. 2 Ústavy SR prihliadať na znenie článku 138 ods. 1 smernice uviedol, že daňový subjekt si sám vo svojom daňovom priznaní uplatnil oslobodenie od dane v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. Zároveň dodal, že v odvolaní daňový subjekt bližšie nešpecifikuje, v čom správca dane nesprávne aplikoval § 43 ods. 1 vyššie citovaného zákona č. 222/2004 Z. z. a v čom je tento paragraf v rozpore s článkom 138 ods. 1 smernice. K skutočnosti, že daňový subjekt bol odberateľom oklamáný predložením „sfaľovaného dokladu“ o pridelení identifikačného čísla pre DPH v Bulharsku, je na samotnom účastníkovi obchodného prípadu overenie si skutočnosti, či jeho odberateľ bol v čase dodávky tovaru platiteľom dane z pridanej hodnoty v príslušnom členskom štáte EÚ. Toto si mohol overiť na webovej stránke Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, kde sú uvedení všetci platelia v rámci Európskeho spoločenstva, alebo v zmysle ustanovenia § 31 ods. 18 zákona č. 511/1992 Zb. požiadať Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky o poskytnutie informácie, či právnická osoba je registrovaná pre daň z pridanej hodnoty v inom členskom štáte Európskej únie. Daňový subjekt však ani jednu z týchto zákonných možností nevyužil. Žalovaný záverom konštatoval, že keďže daňový subjekt vierohodným spôsobom nepreukázal, že vyššie citované zákonné podmienky boli zo strany platiteľa splnené, postup správca dane pri nepriznaní dodávky tovaru s oslobodením od dane v zmysle § 43 ods. 1 zákona o č. 222/2004 Z. z. bol v súlade s platnými právnymi predpismi.

Najvyšší súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb., vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti vyhodnotil správne a v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z., v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom, s tvrdeniami žalobcu sa náležite vysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia, ako aj náležite odôvodnil. Najvyšší súd taktiež dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v preskúvanom rozhodnutí preskúmal postup správca dane, ako aj zákonnosť jeho rozhodnutia v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb. a v intenciách zákona č. 222/2004 Z. z. a náležite sa vysporiadal s odvolacími dôvodmi žalobcu.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. platného v

kontrolovanom zdaňovacom období ustanovil hmotnoprávne podmienky, na základe ktorých priznáva oslobodenie od dane z pridanej hodnoty tak, že oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Súčasne v právnej norme ustanovenej v § 43 ods. 5 stanovil ďalšie podmienky, za splnenia ktorých daňovému subjektu vzniká právo na oslobodenie od dane. Pokiaľ zákonodarca priamo v skutkovej podstate právnej normy ustanovuje, že predpokladom oslobodenia od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte a súčasne ustanovuje, že platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa zákonných podmienok ustanovených v hmotnoprávnej norme (§ 43 ods. 1 až 4 zákona č. 222/2004 Z. z.) a že platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu, stanoviac ďalšie zákonné podmienky, potom predpokladom vzniku práva na oslobodenie od dane je splnenie si povinnosti platiteľom dane predložením faktúry o uskutočnení zdaniteľného plnenia a preukázanie o odoslaní alebo o prepravení tovaru z tuzemska do iného členského štátu relevantným dokladom o odoslaní alebo preprave tovaru.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 OSP).

Podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo súd pri preskúvaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v konaní v súlade s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa v preskúvanej veci, postupujúc v intenciách citovanej právnej normy Občianskeho súdneho poriadku a v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 247 a nasl., preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúvanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobca za zdaňovacie obdobie september 2008 nespĺnil zákonné podmienky na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty z tuzemska do iného členského štátu podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. vykonaným obchodom preukázaným na základe ním vystavených a k daňovej kontrole predložených faktúr č. 08-09-007 zo dňa 23. septembra 2008 a č. 08-09-009 zo dňa 29. septembra 2008, z ktorých vyplýva, že boli vystavené za dodávku tovaru - detské čistiace a vlhčené utierky - pre odberateľa DAJAMAND s.r.o. so sídlom v Bulharsku, ktorý nikdy nebol registrovaný ako platiteľ dane. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v preskúvanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi nepriznali nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2008 vo výške 74 901,02 € a určili mu vlastnú daňovú povinnosť vo výške 7561,24 €, za skutkovo správny a v súlade so zákonom.

Pre DPH je rozhodujúce zachovanie princípu daňovej neutrality. V prípade dodania tovaru do iného členského štátu EÚ je tovar oslobodený od DPH na výstupe iba v prípade, ak bol skutočne prepravený z tuzemska a platiteľ je schopný túto skutočnosť správcovi dane preukázať. Splnenie podmienok oslobodenia od dane je povinný preukázať platiteľ dane (§ 43 ods. 5 zákon č. 222/2004 Z. z.), ide teda o jeho dôkaznú povinnosť. Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Právny rámec EÚ pre mechanizmus intrakomunitárnych obchodov ukladá členským štátom stanoviť zákonné podmienky na účely zabezpečenia správneho a jednoznačného uplatňovania daňových predpisov za účelom predchádzania akýmkoľvek možným daňovým únikom, vyhýbaniu sa dani alebo zneužitiu dane. V uvedenom prípade je v rozpore s výkladom daňových predpisov, pokiaľ by konanie žalobcu, ktorý vstúpil do obchodného styku s právnym subjektom bez relevantných informácií

o jeho identifikácii pre daň v inom členskom štáte a nevyužil zákonné možnosti pre overenie týchto informácií na webovej stránke Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, kde sú uvedení všetci platitelia v rámci EÚ alebo žiadosťou o poskytnutie týchto informácií v zmysle § 31 ods. 18 zákona č. 511/1992 Zb., čím zanedbal obvyklú opatrnosť, ktorú možno predpokladať v obchodnom styku, bolo na jeho prospech, preto ho za uvedených podmienok nemožno zbaviť zodpovednosti za nesplnenie podmienok podľa § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. V daňovom konaní musí vždy existovať daňovými dokladmi deklarovaná transakcia. Daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstaráť dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť určitej daňovej transakcie, správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane (§ 15 ods. 1 zákon č. 511/1992 Zb.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako neprihliadol na námietky žalobcu, ktorými namietal nesprávne právne závery súdu prvého stupňa a daňových úradov, ako aj nevysporiadanie sa a nesprávne vyhodnotenie jej námietok poukazujúcich na nesprávnu aplikáciu predpisov EÚ. Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto námietky žalobcu vyhodnotil ako účelové a vznesené z dôvodov privodiť si priaznivejšie rozhodnutie, za účelom vyhnúť s platenia dane z pridanej hodnoty z prebehnutého intrakomunitárneho obchodu. Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne dospel k záveru, že súd prvého stupňa žalobnými námietkami, ktoré sú v podstate rovnaké ako odvolacie, sa náležite zaoberal, ktorá skutočnosť vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku. A aj podľa názoru najvyššieho súdu z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že správne orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, v preskúmvanej veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov, relevantných pre vydanie rozhodnutia vo veci a skutkové zistenia v rozhodnutí riadnym spôsobom opísali a na základe ich vyhodnotenia v súlade s príslušnými právnymi normami zákona č. 222/2004 Z. z. vo veci rozhodli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval

podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.